

Semlegesség nincs!

A világ dolgainak jelenlegi állapota mindenképp megköveteli, hogy álláspontot foglaljunk, kitartsunk valami mellett és valami ellen küzdjünk. Nem megoldás a semlegesség, mert akár hiszed, akár nem, az „engem nem érdekel, majd csak lesz valahogy” szlogen használata kivétel nélkül azt eredményezi, hogy a szóban forgó kérdés nem hogy megoldódna, hanem egyre súlyosbodik az idő múlásával. Évszázadokkal ezelőtt, Európa minden erejével harcolt a muzulmán behatolás ellen, a keresztény vallás, a terület megőrzésének érdekében. Manapság úgyszintén szembe kell néznünk nap-mint-nap az érkező muszlim menekültáradattal, melyet Németország eleinte tárt karokkal fogadott. (ha tehetné, szétesztaná az EU tagállamai között ezeket az embereket, akik teljes mértékben képtelenek alkalmazkodni az európai kultúrához, sőt, nem is akarnak!)

Oda jutottunk, hogy intézményeket is megfosztanának keresztény jelképeiktől, csak azért, mert a migránsok rosszallják, sértőnek tartják? Elsősorban nekünk kell felháborodnunk, az európai nemzeteknek! Felkiáltójelként hívja fel a figyelmet a molesztált, megerőszakolt lányok és nők tömege arra, hogy az egyetlen megoldás nem más, mint a „menekültek” sürgős kizorítása. Ha nem megy szépszerével, akkor erővel! Véleményem szerint, Orbán Viktor helyesen döntött, mikor visszautasította a kvóta végrehajtásának kérelmét.

„Most, hogy Romániának új kormánya lett, attól tartanak, előfordulhat, hogy a technokraták normalizálni szeretnék a román–magyar viszonyt. A kollektív terrorizmussal megvádolt magyarokkal viszont egy, a nemzeti érzelmeket figyelemmel kísérő román kormány nehezen barátkozhatna.” - írja Dr. Kincses Előd ügyvéd. - Kétség, hogy ez a „barátkozás” bármilyen formában is létrejöhetne, mivel az erdélyi magyarságnak három része van: egyik része, mely már több ideje jócskán kiveszi a részét ebből a barátkozásból, olyan formában, hogy előszeretettel beszél románul színmagyar családi körben, románul írja nevét közösségi oldalakon, nem tiltja gyermekeinek a románokkal való házasságot és minden hazaszeretet nélkülözve él, behódolva az erőszakos asszimilációnak. Ezen csoport viselkedését nyilvánítom a lehető leggyávábbnak, legaljasabbnak, legfelelőtlenebbnek. Az erdélyi magyarok másik része kivándorol külföldre a jobb megélhetés, az önmegvalósítási sikerek reményében. Az ősszmagyarságra nézve viszont ez is inkább ártó körülmény, mint egy elfogadható tényező. Mi nem bólintunk rá, nem helyesljük a kivándorlást. A lélekszám növekedése lenne szükséges a kisebbségi jogok érvényesítéséhez, de a rengeteg megélhetési kivándorló miatt erre nincs kilátás.

Innen következik, hogy a fent említett „barátkozás” kizárólag a harmadik részt célozhatná meg, azokat a magyarokat, akik nem hajlandóak behódolni. Azokat, akik nem felejtnek. Azokat, akik lelkükben hordozzák a hazáért szenvedő ősök, nemzeti hősök reményeit, s erkölcsét, gondolkodásmódját örökül venni nem restellik, nem szégyellik. Terrorizmus lenne ez? Közel sem! – Egy megtagadhatatlan érzelem, egy buzdító, szívekben lángoló tenni vágyás.

„Én vagyok Beke István, ti vagytok terroristák” - tüntette egyhangúlag a kétszázas létszámú székely, magyar, a HVIM-es és árpádsávós zászlók alatt egybegyűlt sokaság. Miért helyeznek harmincnapos előzetes letartóztatásba (bizonyítékok nélkül!) egy ártatlan embert? Azért, mert ez az igazságtalanság nem az embernek szól, nem is Bekének egyedül, hanem a magyarnak! Így próbálják megfélemlíteni a tenni vágyókat, így akarnak megfélemlíteni minket is!

Várakozásuk azonban hiábavalónak bizonyul mindaddig, amíg kintartóak maradunk, hűségesek: Hazához, Istenhez, önmagunkhoz!

Zöld Mezelejes